

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 499/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 listopada 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **19 listopada 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o rentę

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **15 kwietnia 2014 r.** sygn. akt **IV U 20/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 499/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją z 7 grudnia 2012 roku, na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania wnioskodawcy W. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, w uzasadnieniu wskazując orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu z 3 grudnia 2012r. stwierdzające, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od wymienionej decyzji W. B. podważając rzetelność oceny dokonanej przez lekarzy orzeczników, wskazał na fakt pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy od 1997r. oraz brak poprawy stanu zdrowia. Domagał się zmiany stanowiska organu rentowego i przyznania prawa do żądanego świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie odwołania formułując tezę o prawidłowości wydanej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem z 15 kwietnia 2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy W. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty wstrzymania wypłaty świadczenia tj. od 1 grudnia 2012r. na okres dwóch lat.

Po przedstawieniu w pierwszej kolejności stanowisk stron, Sąd pierwszej instancji wskazał na niekwestionowane przez strony okoliczności tj. wiek wnioskodawcy (ur. (...)), jego wykształcenie i przebieg zatrudnienia z podaniem stanowisk pracy, które zajmował (dozorcy, ślusarza, podręcznego w hucie szkła) oraz fakt przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 października 1997r. Poddając kontroli orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu w postępowaniu sądowym, Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i psychiatrii oraz biegłego psychologa. Powołany w sprawie biegły neurolog po rozpoznaniu u wnioskodawcy zespołu bólowego szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego w okresie remisji na podłożu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa oraz wrodzonego zaburzenia mowy o typie jąkania przyjął, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy z przyczyn neurologicznych. Biegli psychiatra i psycholog stwierdzili natomiast organiczne zaburzenia osobowości i nastroju u osoby z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, które powodują częściową niezdolność do pracy na okres dwóch lat. W stanie zdrowia wnioskodawcy nie nastąpiła poprawa od badania przeprowadzonego przez lekarza orzecznika 9 listopada 2010r. W ocenie biegłych zmiany organiczne mają charakter powolny i nieodwracalny, co znajduje potwierdzenie w poziomie funkcjonowania psychospołecznego wnioskodawcy, trudności w rozumieniu sytuacji złożonych, nastawienie lękowe, poczucie zagrożenia i prześladowania, jąkanie dodatkowo potęguje problemy w komunikacji społecznej i codziennym funkcjonowaniu.

Sąd Okręgowy uznał dowody z wyżej powołanych opinii za wiarygodne, wskazując zarówno na zakres opinii, jak i wiedzę opiniujących, którzy ocenili stan zdrowia wnioskodawcy przy uwzględnieniu dokumentacji medycznej, fachowe, szczegółowe uzasadnienie wniosków końcowych. Przedstawiona ocena materiału dowodowego skutkowałą przyjęciem, że W. B. spełnia przesłanki do przyznania renty z tytułu okresowej częściowej niezdolności do pracy, co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji i przyznaniem wnioskodawcy prawa do żądanego świadczenia, o czym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepisy art. 107 ustawy z 17 grudnia o emeryturach i rentach z FUS (Dz. z 2013r., 1440) oraz art. 477¹⁴ § 2kpc.

Skarżąc powyższy wyrok apelacją pozwany Zakład zarzucił:

- oparcie wyroku na wadliwej opinii biegłych sądowych, którzy stwierdzili, że ze względu na występujące u wnioskodawcy schorzenia jest on nadal częściowo okresowo niezdolny do pracy. W związku z powyższym pozwany Zakład wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych lekarzy sądowych, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Apelujący wskazał na niepełną, błędną oraz sprzeczną ze stanem faktycznym opinię wydaną przez biegłych psychologa oraz psychiatrę, która nie pozwala, zdaniem pozwanego, na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia. Pozwany wskazał na fakt pozostawiania wnioskodawcy w zatrudnieniu oraz korzystania przez niego ze zwolnienia lekarskiego w ramach krótkotrwałej niezdolności do pracy. Pełnej oceny stanu zdrowia odwołującego może, zdaniem organu rentowego, dokonać jedynie biegły specjalista medycyny pracy. Powyższe okoliczności dają podstawę do uwzględnienia wniosków apelacji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja pozwanego organu rentowego jest nieuzasadniona. Wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z 15 kwietnia 2014r. jest, bowiem wyrokiem trafnym i zgodnym z prawem.

Przedmiotem niniejszego postępowania odwoławczego była ocena uprawnień W.B.do renty z tytułu niezdolności do pracy, a to wobec odmowy przyznania na dalszy okres tego świadczenia przez organ rentowy powołujący się na brak ustalenia niezdolności do pracy przez stosowne gremia orzecznicze w trakcie przeprowadzonego przez niego postępowania.

Zauważyć przyjdzie, iż ocena niezdolności do pracy na etapie postępowania administracyjnego przed organem rentowym dokonywana jest przez lekarzy orzeczników, a następnie po złożeniu sprzeciwu przez komisję lekarską (art. 14 ustawy emerytalno – rentowej), które to gremia uprawnione są do posiłkowania się stanowiskiem lekarzy konsultantów z zakresu poszczególnych specjalizacji medycznych. Sprawdzenie zaś prawidłowości przedstawionego przez wymienione gremia orzeczenia stanowiska w sądowym postępowaniu odwoławczym następuje poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, których wiedza medyczna pozwala na właściwą ocenę zarówno niezdolności do pracy, jak i czasokresu jej trwania. Opinia zawierająca wskazaną ocenę musi spełniać określone kryteria, stanowiące w efekcie o pełnej miarodajności tego dowodu - bliżej o nich w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, tu między innymi w orzeczeniach z 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300,14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98 - OSNC 2001/4/64.

Poddając kontroli zaskarżoną decyzję organu rentowego z 7 grudnia 2012r. wydaną na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu, Sąd Okręgowy w Krośnie przeprowadził dowód z opinii biegłych specjalistów z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii. Rezultatem przeprowadzonego postępowania dowodowego – które uznać należy za wyczerpujące - było ustalenie przez tamtejszy Sąd, iż wnioskodawca jest częściowo okresowo niezdolny do pracy.

Sąd pierwszej instancji uznał pozyskane w sprawie opinie za w pełni wiarygodne dowody. I to stanowisko należy w całej rozciągłości podzielić. Analiza treści opinii, jak i dokumentacji leczenia wnioskodawcy zalegająca w aktach organu rentowego nie pozwalają bowiem na formułowanie tezy o nieprawidłowości przedmiotowych opinii. Przeciwnie, dokumentacja leczenia nie wskazuje na poprawę w stanie zdrowia wnioskodawcy w stopniu skutkującym brakiem niezdolności do pracy na co w treści opinii zwrócili uwagę biegli z zakresu psychiatrii i psychologii. Omawiane dowody uwzględniają zatem wszystkie elementy prawidłowego opiniowania. Zgłoszone w trakcie postępowania dowodowego przez organ rentowy zarzuty polegające głównie na braku zgody na końcowe stanowisko biegłych sądowych zostały wyjaśnione w dodatkowej i uzupełniającej opinii biegłych specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii. Ich podtrzymywanie przez apelującego bez zaprezentowania szczegółowych i w pełni merytorycznych zastrzeżeń nie może skutkować w sposób sugerowany we wnioskach apelacji. Podkreślić należy, że orzeczenie sądowe musi mieć zawsze swoje obiektywne uzasadnienie potwierdzone stosownymi i konkretnymi dowodami. Niewątpliwie tego typu obiektywizm jest zawarty w opinii biegłych sądowych i dlatego to wskazana przez nich ocena stopnia nasilenia schorzeń wnioskodawcy

i ich wpływu na możliwości świadczenia pracy jest tą uwzględnianą w rozstrzygnięciu. Podnoszony przez pozwanego fakt zatrudnienia wnioskodawcy nie stoi na przeszkodzie stwierdzeniu u niego niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przyjęta przez Sąd Okręgowy ocena tych dowodów jest zatem zgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów o której mowa w art. 233 § 1 kpc. Powyższe skutkowało uznaniem spełnienia przez odwołującego warunków niezbędnych do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy, o których stanowi art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., 1440).

Niezależnie od powyższego tut. Sąd Apelacyjny zauważa, iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosków dowodowych zmierzających do oceny stanu zdrowia wnioskodawcy przez biegłego specjalistę medycyny pracy oraz innego biegłego psychiatrę, uznając, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia. Pełnomocnik pozwanego, co do powyższego stanowiska, nie zgłosił przewidzianych prawem (art. 162) zastrzeżeń, których brak powoduje niemożność powoływania się na uchybienia procesowe Sądu I instancji w postępowaniu

odwoławczym. Zatem również i z tego powodu brak było podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał wydane w sprawie rozstrzygnięcie za trafne i poprzedzone prawidłowym i wyczerpującym postępowaniem dowodowym. Orzeczenie tut. Sądu znajduje swoją podstawę prawną w treści powołanych przepisów prawa i art. 385 kpc.